इत्युक्तः स स्मितं कृत्वा मामुवाच जनार्द्दनः । शक्यमीत्येवमुक्तस्तु व्रीडितोऽस्मि नराधिप ।
ततो मां व्रीडितं ज्ञात्वा पुनराह जनार्द्दनः । गम्यतां कौरवश्रेष्ठ शक्यसे यदि रक्षितुं ।
त्वत्पुरोगाश्च गच्छन्तु वृष्ण्यन्धकमहारथाः । ऋते रामं महाबाहुं प्रद्युम्नञ्च महाबलं ।
ततोऽहं वृष्णिसैन्येन महता परिवारितः । तमग्रतो द्विजं कृत्वा प्रयातः सह सैनिकैः ।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्व्वणि वासुदेवमाहात्म्ये सप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७० ॥
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ मुहूर्त्तेन वयं ग्रामं तं प्राप्य भरतर्षभ । विश्रान्तवाहनाः सर्व्वे निवासायोपसंस्थिताः । ९००
ततो ग्रामस्य मध्येऽहं निविष्टः कुरुनन्दन । समन्ताद्वृष्णिसैन्येन महता परिवारितः ।
ततः शकुनयो दीप्ता मृगाश्च क्रूरभाषिणः । दीप्तायां दिशि वाशन्तो भयमावेदयन्ति मे ।
सन्ध्यारागो जवावर्णो भानुमांश्चैव निष्प्रभः । पपात महतो चोल्का पृथिवी चाप्यकम्पत ।
तान् समीक्ष्य महोत्पातान्दारुणान्लोमहर्षणान् । योगमाज्ञापयं तत्र जनस्योत्सुकचेतसः ।
युयुधानपुरोगाश्च वृष्ण्यन्धकमहारथाः । सर्व्वे युक्तरथाः सज्जाः स्वयञ्चाहन्तथाऽभवं । ९०५
गतेऽर्द्धरात्रसमये ब्राह्मणो भयविह्वलः । उपगम्य भयादस्मानिदं वचनमब्रवीत् ।
कालोऽयं समनुप्राप्तो ब्राह्मण्याः प्रसवस्य मे । तथा भवन्तस्तिष्ठन्तु न भवेद्वञ्चना यथा ।
मुहूर्त्तादिव चाश्रौषं कृपणं रुदितस्वनं । तस्य विप्रस्य भवने ह्रियते ह्रियतेति च ।
अथाकाशं पुनर्व्वाचमश्रौषं बालकस्य वै । ऊं हेति ह्रियमाणस्य न च पश्यामि राक्षसं ।
ततोऽस्माभिस्तदा तात शरवर्षैः समन्ततः । विष्टम्भिता दिशः सर्व्वा हत एव स बालकः । ९०९
ब्राह्मणोर्त्तस्वरं कृत्वा हृते तस्मिन् कुमारके । वाचः स परुषास्तीव्राः श्रावयामास मां तदा ।
वृष्णयो हतसंकल्पास्तथाऽहं नष्टचेतनः । मामेव हि विशेषेण ब्राह्मणः प्रत्यभाषत ।
रक्षिष्यामीति चोक्तं ते न च रक्षितवानसि । शृणु वाक्यमिदं शेषं यत्त्वमर्हसि दुर्म्मते ।
वृथा त्वं स्पर्द्धसे नित्यं कृष्णेनामितबुद्धिना । यदि स्यादिह गोविन्दो नैतदत्याहितं भवेत् ।
यथा चतुर्थं धर्म्मस्य रक्षिता लभते फलं । पापस्यापि तथा मूढ भागं प्राप्नोत्यरक्षिता । ९०९
रक्षिष्यामीति चोक्तं ते न च रक्षितवानसि । मोघं गाण्डीवमेतत्ते मोघं वीर्य्यं यशश्च ते ।
न किञ्चिदुक्त्वा तं विप्रं ततोऽहं प्रस्थितस्तदा । सह वृष्ण्यन्धकैः सर्व्वैर्यत्र कृष्णो महाद्युतिः ।
ततो द्वारवतीं गत्वा दृष्ट्वा मधुनिघातिनं । व्रीडितः शोकसन्तप्तो गोविन्देनोपलक्षितः ।
स तु मां व्रीडितं दृष्ट्वा समाश्वास्य च माधवः । सान्त्वयित्वा च तं विप्रमिदम्वचनमब्रवीत् ।
सुग्रीवञ्चैव शैब्यञ्च मेघपुष्पबलाहकौ । योजयाश्वानिति तदा दारुकं प्रत्यभाषत । ९०९
आरोप्य ब्राह्मणं कृष्णो ह्यवरोप्य च दारुकं । मामुवाच ततः शौरिः सारथ्यं क्रियतामिति ।
ततः समास्थाय रथं कृष्णोऽहं ब्राह्मणः स च । प्रयाताः स्म दिशं सौम्यामुदीचीं कौरवर्षभ ।
इति श्रीमहाभारते खिलेषु हरिवंशे विष्णुपर्व्वणि वासुदेवमाहात्म्ये एकसप्तत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १७१ ॥
॥ अर्ज्जुन उवाच ॥ ततः पर्व्वतजालानि सरितश्च वनानि च । अपश्यं समतिक्रम्य सागरं मकरालयं ।